

som det, Loven her forlanger, og jeg tror i alt Fald, at der bør være et saadant Flertal for saadanne Foranstaltninger, og at det er ret hensigtsmæssigt, at Lovgivningsmagten i det hele taget gør gældende, at det ikke maa være alt for let at tage en hurtig Beslutning og gennemføre den med det samme, uanset om den er nok saa indgribende, naar det er Kommunens Borgere, der skulle bløde for det bagefter. Jeg kunde ogsaa sympatisere med en Bestemmelse, der tidligere har været fremme her, og som gik ud paa, at saadanne vigtige Beslutninger af et Kommunalraad, som enten en betydelig Skatteforhøjelse eller Optagelse af Laan, burde være Genstand for to Behandlinger med mindst en Maanedes Mellemlum. Det svarer jo ganske godt til den Bestemmelse, vi allerede have med Hensyn til Amtsraadenes Forretningssgang. Amtsraadene kunne, som bekendt, ikke bevilge Tilskud eller Udgifter ud over det lovmæssig paabudte, medmindre ethvert saadant Forslag undergives to Behandlinger, og det er i Reglen med et Fjerdingaars Mellemlum. Hvis man vedtog en Bestemmelse om, at Kommunalraadene skulde behandle saadanne store, økonomisk vigtige Forslag i to Møder med f. Eks. en Maanedes Mellemlum, tror jeg, at det vilde være en meget god Betyrrelse mod Overilelses af den Beskaffenhed, som jo af og til kunne paavises.

Jeg vil meget varmt henstille til den højtærede Indenrigsminister og det høje Ting at tage det størst mulige Hensyn til de Henstillinger, jeg har gjort angaaende Lovforslagets Affattelse, da jeg for mit Vedkommende vilde sætte overmaade stor Pris paa, at vi endnu i denne Samling kunde komme til Ende, ikke alene med de meget vigtige Forslag, som vi have behandlet, men ogsaa med dette ikke mindre vigtige Forslag, og at ogsaa det kunde faa en saadan Afslutning, at baade den ene og den anden, ikke alene vi selv, men fuldt saa meget vore Medborgere ude i Landet, i Tidens Løb kunde give os det Skudsmaal, at om vi end havde arbejdet længe og behandlet ud og ind Forslaget om de kommunale Skattebestemmelser, vare vi dog til syvende og sidst endte med at vedtage en Lov, der kunde gøre Nytte, en Nytte, som vi dog alle gerne ønske at gøre for vort Folk og vort Land.

Borghjerg: I Modsætning til den ærede sidste Taler og i Tilslutning til den næstsidste og flere andre Talere synes det mig, at § 7 giver en for snæver og ikke en for

vid Ramme for den stigende Skala. Den ærede sidste Taler nævnedes et enkelt Eksempel paa, at man kunde faa en Skala fra 1 til 6 pCt., men man har for Tiden Købstæder, hvor Skalaen gaar fra 1 til 10 pCt. Det forekommer mig derfor, at § 7, ligesom adskillige andre Bestemmelser i det her foreliggende Lovforslag, indsnævrer den Ret til Selvstyre, som Kommunerne nu have, og jeg kunde snarere ønske en Udvidelse deraf.

Den højtærede fungerende Indenrigsminister svarede mig i Gaar paa en Række af mine Bemærkninger, bl. a. ogsaa dem, jeg havde gjort med Hensyn til Københavns Stilling. Han bad mig og Tinget om ikke at lægge Sten paa Banen ved at røre ved Bestemmelsen i § 32 om den københavnske Indkomstskatteprocents Nedsættelse fra 3 til 2. Den ærede fungerende Indenrigsminister sagde til Begrundelse deraf: Det er et særligt Lovgivningsanliggende, vi kunne ikke røre ved Københavns Indkomstskattelov. Maa jeg gøre opmærksom paa, at man jo ved det her foreliggende Lovforslag rører baade ved Landkommunalloven og ved Købstadkommunalloven, rører meget indgribende ved en Mængde Punkter deri. Hvorfor maa man saa ikke røre ved Københavns Kommunallov? Dertil kommer, at det jo i Virkeligheden er den højtærede Indenrigsminister, der i alt Fald formelt rører ved Loven, medens det er os, de københavnske Repræsentanter, der have paataalt denne Sag, os, der ønske at lade den blive staaende ganske uberørt, som den er, med de 3 pCt., idet Københavns Kommune hævder, at den ikke kan leve sundt med mindre. Naar den højtærede fungerende Indenrigsminister paastod, at det at røre ved dette Punkt fra Folketingets Side var at lægge Sten paa Banen, vil jeg tværtimod hævde, at ved at skaffe denne Bestemmelse ud af § 32 tager man Stenen bort fra Banen. Det er at lette dette Forslags Gang og Vedtagelse i begge Ting, thi det vil gøre en hel Række Repræsentanter for København noget venligere over for Forslaget, end de nu kunne være, og desuden er det en Imødekommen af Landstingets meget energisk udtalte Ønske. I sin Betænkning den 14de Februar i Aar udtaler Landstingets Flertal sig i ganske overordentlig energiske Ord netop om dette Punkt over for Folketingets daværende Forslag, hvor der ogsaa fandtes en Bestemmelse om en Nedsættelse til 2 pCt., det udtaler nemlig: „Dette Forslag om Indkomstskattens Nedsættelse til 2 pCt. kan imidlertid *umuligt*